

Sygn. akt I CSK 375/18

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa T.P.

przeciwko Bankowi [...] S.A. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 stycznia 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...].

z dnia 12 października 2017 r., sygn. akt VI ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 22 maja 2015 r., którym oddalono powództwo o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego kwoty 300.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi.

Powódka w skardze kasacyjnej powołała podstawę przewidzianą w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazała przyczynę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Stwierdziła, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z uwagi na zaakceptowanie przez Sąd Apelacyjny oddalenia przez Sąd Okręgowy wniosków dowodowych powódki oraz z uwagi na rażące naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. polegające na nieustaleniu podstawy faktycznej rozstrzygnięcia. Wskazała także, że Sąd Apelacyjny nie wywiązał się z obowiązków nałożonych na sąd odwoławczy w art. 382 k.p.c., ponieważ zaniechał poczynienia ustaleń koniecznych do rozstrzygnięcia. Stwierdziła, że rażące naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 248 § 1 k.p.c. w zw. z art. 232 § 1 k.p.c. jest oczywiste.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna została ukształtowana jako nadzwyczajny środek prawny, służący od prawomocnych orzeczeń, którego celem jest ochrona interesu publicznego, polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Założenie to może być zrealizowane jedynie poprzez powołanie i uzasadnienie istnienia co najmniej jednej z przesłanek wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie jest rolą Sądu Najwyższego, nie będącego trzecią instancją sądową, korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej sprawie, nawet gdyby w rzeczywistości miały one miejsce. Sąd Najwyższy bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty

jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przyczynie oczywistej jej zasadności wymaga od skarżącego wykazania, że zaskarżone orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad prawa, widocznym od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy i dłuższych dociekań. Naruszenie prawa powinno mieć charakter szczególny i kwalifikowany (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; z dnia 23 listopada 2010 r., III UK 10/11, niepubl.). Nie spełnia tej przesłanki jedynie powołanie naruszenia konkretnego przepisu prawa, ale sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego rozstrzygnięcia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004, nr 13, poz. 230; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 38/06, niepubl.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.).

Analiza uzasadnienia wniosku powódki nie pozwala na stwierdzenie, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Brak w nim przekonywującego wyводу prawnego o zaistnieniu takiego stanu rzeczy w stosunku do zaskarżonego orzeczenia. W pierwszym rzędzie, skarżąca przyczyny oczywistej zasadności skargi upatrywała w uznaniu przez Sąd Apelacyjny, że zasadne było oddalenie przez Sąd Okręgowy wniosków dowodowych powódki o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu rachunkowości i księgowości oraz o nakazanie pozwanemu bankowi dołączenia wszystkich wyciągów rachunków bankowych. Jednak skonfrontowanie argumentacji zawartej we wniosku z treścią uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w którym Sąd Apelacyjny odniósł się szczegółowo do podniesionych przez powódkę zarzutów uchybień w postępowaniu dowodowym przed Sądem pierwszej instancji, nie pozwala na uznanie tej przyczyny jako spełnionej, tym bardziej że skarżąca nie odniosła się kwalifikacji tych naruszeń przez sąd.

Nie wykazała też rażącego naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., skoro – wbrew jej twierdzeniom – Sąd Apelacyjny wskazał w treści uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia podstawę faktyczną rozstrzygnięcia, przytoczył bowiem ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego, które następnie podzielił. W judykaturze utrwalony jest pogląd, że jeżeli sąd drugiej instancji podziela stanowisko sądu pierwszej instancji w zakresie podstawy faktycznej, to nie musi powtarzać dokonanych prawidłowo ustaleń; wystarczy stwierdzenie, że ustalenia sądu pierwszej instancji podziela i przyjmuje za swoje (por. np. odrzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 1998 r., III CKN 792/98, OSNC 1999, Nr 4, poz. 83 i z dnia 26 października 2017 r., II CSK 25/17, nie publ.).

Na tle argumentacji zawartej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku lakoniczne twierdzenie skarżącej, że doszło również do rażącej obrazy art. 382 k.p.c., ponieważ Sąd Apelacyjny nie uwzględnił zebranego materiału dowodowego i zaniechał poczynienia ustaleń koniecznych do rozstrzygnięcia, nie jest wystarczające do uznania, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, której przyczyny Sąd Najwyższy bierze pod rozagę z urzędu, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

